

Sajtó és
Tájékoztatás

Az Európai Unió Törvényszéke
107/15. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2015. szeptember 24.

A T-124/13. sz., Olaszország kontra Bizottság és a T-191/13. sz.,
Spanyolország kontra Bizottság ügyekben hozott ítélet

Az EU Törvényszéke megsemmisít három versenyvizsga-kiírást, amelyek arra kötelezik a pályázókat, hogy második nyelvként és az EPSO-val való kapcsolattartás nyelveként az angol, a francia, vagy a német nyelvet válasszák

2012 decemberében és 2013 januárjában az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) felvételi tartaléklisták összeállítása céljából három nyíltversenyvizsga-kiírást tett közzé az Európai Unió Hivatalos Lapjában¹. Ezek a kiírások megkövetelték, hogy a pályázók rendelkezzenek az Európai Unió hivatalos nyelvei közül egy első nyelv alapos ismeretével (amelyek száma akkoriban 23 volt), valamint a minden pályázó által az angol, a francia, illetve a német nyelv közül kiválasztandó valamely második nyelv kielégítő ismeretével. A kiválasztott második nyelvet kellett használni az EPSO és a pályázók közötti levelezés során, valamint a kiválasztási eljárás tekintetében és a versenyvizsgák keretében sorra kerülő vizsgák lefolytatása során. A kiírások jelezték, hogy ezt a korlátozást – többek között – a szolgálat arra irányuló érdeke igazolja, hogy a pályázók azonnal operatívak legyenek, továbbá hogy a mindennapos munkavégzésük során képesek legyenek a hatékony kommunikációra, aminek hiányában komolyan sérülhetne az intézmények megfelelő működése.

Olaszország és Spanyolország azt kéri, hogy az Európai Unió Törvényszéke semmisítse meg a szóban forgó versenyvizsga-kiírásokat. Ez a két tagállam lényegében úgy véli, hogy a kiírások megkülönböztető jellegűek, valamint hogy sértik mind az Uniónak az 1958. évi „1. rendeletben”² előírt nyelvhasználati szabályait, mind pedig az arányosság elvét. Olaszország és Spanyolország kifogásolja a pályázókkal szemben előírt azon kötelezettséget, hogy nemcsak az EPSO-val való kapcsolattartás, hanem az érintett versenyvizsgák tekintetében alkalmazandó második nyelvként is az angol, a francia, vagy a német nyelvet kell választaniuk.

A mai napon hozott ítéletével a Törvényszék megsemmisíti a megtámadott versenyvizsga-kiírásokat.

A pályázók és az EPSO közötti üzenetekben használható nyelvek korlátozását illetően Olaszország azt állítja, hogy az európai polgárok jogosultak a 23 hivatalos nyelv bármelyikén az uniós intézményekhez fordulni, valamint hogy joguk van ugyanazon a nyelven választ kapni az intézményektől. Következésképpen a szóban forgó korlátozás hátrányos megkülönböztetést képez a tagállamok azon polgáraival szemben, akiknek az angoltól, a franciától, illetve a némettől eltérő a

¹ Az ellenőrzés (audit), a pénzügyek és a számvitel, valamint a gazdaság és a statisztika területén asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AST/125/12. számú nyílt versenyvizsga-kiírásról (HL 2012. C 394A., 1. o.), a biológia, az élet- és egészségtudományok, a vegyészet, a fizika és anyagtudományok és a nukleáris kutatás területén, továbbá az építőmérnöki és gépészmérnöki területen, valamint a villamos- és elektromérnöki területen asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AST/126/12. számú nyílt versenyvizsga-kiírásról (HL 2012. C 394A., 11. o.), és az épületbiztonság és a speciális építési technológiák mérnöki területén igazgatási tisztviselők (AD 6) felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AD/248/13. számú nyílt versenyvizsga-kiírásról (HL 2013. C 29A., 1. o.) van szó.

² A módosított, az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.).

hivatalos nyelvük. Spanyolország hozzáfűzi, hogy ez a korlátozás a gyakorlatban versenyelőnyhöz juttatja mindazon pályázókat, akiknek első nyelve a fent említett három nyelv valamelyike.

A Törvényszék – a Bíróság által e tárgyban hozott egyik ítélet³ felidézve – hangsúlyozza, hogy az intézmények eljárási szabályzataikban ugyan meghatározhatják a nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait, a megtámadott kiírásokkal érintett intézmények nem éltek ezzel a lehetőséggel, a versenyvizsga-kiírásokat pedig semmi esetre sem lehet eljárási szabályzatoknak tekinteni. Ily módon, mivel ezen a területen nincsenek egyéb rendelkezések, az intézmények és tisztviselők, valamint alkalmazottaik közötti viszonyok az 1. rendelet hatálya alá tartoznak. Igaz ez az intézmények és a valamely nyílt versenyvizsgára jelentkező pályázók közötti viszonyok vonatkozásában, amely pályázók főszabály szerint nem tisztviselők és nem is alkalmazottak. A Törvényszék hozzáfűzi, hogy – a Belső Piaci Harmonizációs Hivaltól (OHIM) eltérően – a megtámadott kiírásokkal érintett intézményekre nem vonatkoznak különös nyelvhasználati szabályok. **A Törvényszék megállapítja, hogy a megtámadott kiírások sértik az 1. rendeletet, amennyiben az EPSO-val folytatott levelezést a fent említett három nyelvre korlátozzák. Ez az indok önmagában elegendő a három kiírás megsemmisítésének alátámasztásához, anélkül hogy vizsgálni kellene, hogy a kiírások a nyelven alapuló, tiltott hátrányos megkülönböztetéshez vezetnek-e.** A Törvényszék így módon kifejti, hogy **a pályázó valamennyi hivatalos nyelv közül jogosult kiválasztani a pályázati adatlap megfogalmazásának nyelvét**, valamint hogy az EPSO által küldött üzeneteket a pályázó által kiválasztott nyelven kell megfogalmazni. A Bizottság állításával ellentétben, a három nyelv valamelyikének valamely olyan pályázó általi használata, aki másik hivatalos nyelven szeretett volna kommunikálni az EPSO-val, nem biztosíthatja az EPSO és a pályázók közötti üzenetek egyértelműségét és azok érthetőségét.

A pályázók tekintetében előírt azon kötelezettséget illetően, hogy a versenyvizsgák második nyelveként az angol, a francia, vagy a német nyelvet válasszák, a Törvényszék ismételt a Bíróság azon ítélezési gyakorlatára emlékeztet, amely szerint a nyelv kiválasztásának meghatározott számú nyelvre történő korlátozása nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést képez. Nyilvánvaló ugyanis, hogy egy ilyen kötelezettséggel előnyösebb helyzetbe kerülhetnek bizonyos esetleges pályázók (jelesül azok, akik legalább az egyik kijelölt nyelv kielégítő ismeretével rendelkeznek), mivel részt vehetnek a versenyvizsgán, ekként pedig uniós tisztviselőkként vagy alkalmazottakként felvételt nyerhetnek, míg a többieket – akik nem rendelkeznek ilyen nyelvismerettel – kizárják a versenyvizsgából. A Törvényszék annak meghatározása céljából vizsgálja a korlátozásnak a megtámadott kiírásokban szereplő indokolását, hogy az igazolható-e.

A Törvényszék szerint konkrét adatokkal alá nem támasztott, homályos az az állítás, amely szerint továbbra is az angol, a francia és a német nyelv a leginkább használatos, figyelemmel különösen az uniós intézmények által a belső kommunikáció nyelveinek terén alkalmazott megszilárdult gyakorlatra. **Nem lehet vélelmezni, hogy valamely újonnan felvett, a közvetítő nyelveknek vagy az intézmények tanácskozási nyelveinek egyikét sem ismerő tisztviselő ne tudna haladéktalanul a szóban forgó intézmény számára hasznos munkát végezni.**

A Törvényszék rámutat, hogy a Bizottság által előterjesztett statisztikák nem tudják alátámasztani a Bizottságnak a nyelvek európai intézményeknél történő alkalmazására vonatkozó állításait. A Törvényszék szerint nem zárják ki a hátrányos megkülönböztetés fennállását azok a – szintén a Bizottság által benyújtott – statisztikák, amelyek az uniós tagállamokban a nyelvek idegen nyelvként történő elsajátítására vonatkoznak. **A Törvényszék megállapítja, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a szóban forgó korlátozás a szolgálat érdekében reagál. Meglátása szerint a pályázók tekintetében előírt azon kötelezettség, hogy második nyelvként az angol, a francia és a német nyelvet válasszák, nem bizonyul sem objektíve igazoltnak, sem a Bizottság által elérni kívánt, a feladataikat azonnal ellátni képes tisztviselők és alkalmazottak felvételére irányuló céllal arányosnak.**

³ 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-566/10 P; lásd: [153/12. sz. sajtóközlemény](#)).

EMLÉKEZTETŐ: A Törvényszék határozata ellen annak közlésétől számított két hónapon belül kizárólag jogkérdésekre vonatkozó fellebbezést lehet benyújtani a Bírósághoz.

EMLÉKEZTETŐ: A megsemmisítés iránti kereset az uniós intézmények uniós joggal ellentétes jogi aktusainak megsemmisítésére irányul. Bizonyos feltételek mellett a tagállamok, az európai intézmények és a magánszemélyek indíthatnak megsemmisítés iránti keresetet a Bíróság és a Törvényszék előtt. Az érintett intézménynek a jogi aktus megsemmisítése miatt esetleg kialakult joghézagot orvosolnia kell.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Törvényszéket.

A kihirdetés napján a [T-124/13](#). sz. és a [T-191/13](#). sz. ügyekben hozott ítélet teljes szövege megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499